

(CD-xx) ૧ – જ્યાં ‘ભય’ પામે છે બાળક-સ્રી

જ્યાં ‘ભય’ પામે છે બાળક-સ્રી, નક્કી ત્યાં વીષ બુધ્ધિ-ડંખ
હીંસક ભાવો મહીં છૂપ્યાં, છે ગાંઠાળુ મનો – વિકૃત.

ખપે વહેવાર, જ્યાં જેવો, તે મુજબ ગોઠવે અંદર,
ઘણી કાઉન્ટર પુલી છે મહીં, બધી ગોઠવણી છે ભીતર.

બધાંનાં શિષ્ય થઈ જાતાં, ન પડશે ક્યાંય પણ અડચણ,
ગુરુ થાવાં પડે છે માર, ડૂબાડી દેશે જગ સમદર.

મનોવ્યાપારમાં ગુરુત્તમ, હરાવી દયે છે વિવાદે,
અમે તો હારીને બેઠાં, જીતી જા, નીર વિવાદે.

અમારામાં નથી બુદ્ધિ, અને તેથી દશા નીરઘ્રંઘ્ર,
સહજ પ્રકૃતિમાં વર્તે, સુખોની દાત્રી શુદ્ધ – સમજ

નીરાકૂળતા ખસી મહીંથી, તો જાણો ઉપયોગ ચૂક્યાં,
અતિક્રમ ચેતવે, ‘હે જીવ’, ‘પરાયુ છે’ નીંદો મૂળીયાં.

કષાયો થાય છે ક્યાં ક્યાં? પ્રસંગો જોઈ ને જાણે,
શાં કારણ ક્લેશમય કરતાં, તે છેદે, નીત્ય પ્રતિક્રમણે,

નથી ફરતાં શરીર પુદગલ, વિ-કલ્પો ફેરવી જાણો,
છે ભીંત જેવાં જ ભમ્મરડાં, સ્વ-જાતે પલ્ટી દયો ભાવો

ઉપાધિ આવે અણગમતી, ‘વ્યવસ્થિત’ કહીને ઊકેલો,
વધુ લપ છપ ન ત્યાં કરવી, તો આવી જાય નીવેડો.

અટાણે જે કંઈ આવ્યું, છે પૂર્વીય ભાવ – અનુબંધી,
સમાધાની દયો પુદગલને, જગત – સંયોગ વીયોગી.

મનો, વય, કાય ત્રિ-કરણે, ન દેશે દુઃખ કોઈને,
સહુને સુખ છે પ્રીય જ, ન લૂંટશો બુદ્ધિથી કોઈને.

છે કોમનસેંસી જે માનવ, ન તેને ક્યાંય પણ વાંધો,
પવિત્રા સત પુરુષનો, સંગ, મીલાવે મોક્ષનો સાંધો.

નથી જ્યાં બાળ-સ્ત્રી ને ‘ભય’ નિખાલ્લસ હાસ્ય જ્યાં ઊપજે,
તરણ-તારણ તે પરમાત્મા, હૃદય સિંહાસને, ઊલ્લસે.

